

[Aksel Larsen.]

steds om, at hvis man ikke vilde gaa ind paa Regeringens Forslag, saa kunde man jo blot lade Ordningerne udløbe pr. 1. Oktober, og saa var der frit Slag for Landbruget til at skrue Prisen i Vejret paa Hjemmemarkedet. Man har talt om, at saa skulde Hjemmemarkedet betale 5 Kr. 50 Øre eller mere for Smørret i Producentpris og 3 Kr. 50 Øre eller mere for Flæsket, og fremført lignende Tal. Jeg vil hertil sige, at det har ikke imponeret mig saa forærdelig meget. Dels kunde man dertil sige, at der er vel ogsaa et Priskontrolraad her i Landet, som skal foretage visse Beregninger; men vigtigere for mig er det, at jeg tror ikke, der eksisterer den Regering og den Finansminister, som vil være saa letsindig — selv om vi jo ellers har oplevet en Del i den Retning —, at man vil, om jeg saa maa sige, kaste os ud i det tomme Rum og tillade Forsøg paa den vildeste Opskrining af Priserne paa Levnedsmidler. Saa gaar Skruen uden Ende, og saa havner vi ude i den vildeste Inflation.

Det er klart, at vi maa have en Ordning af alle mulige Grunde, og jeg behøver ikke at gaa dem igennem i Detailler her. Det er lige saa klart, at denne Ordning skal give Landbruget lønnende Kaar, men den skal ikke give Overpriser. Det er imidlertid lige saa klart, at man maa stille den Fordring til en retfærdig Ordning, at Prisniveauet herhjemme bliver holdt, for det kan ikke nytte, at man, lige efter at Lønningerne til Arbejdere, Statstjenestemænd og dermedigestillede er blevet reguleret nogenlunde op i Højde med Reallønnen af 1939, pludselig graver Grunden væk under dem igen ved en Forhøjelse af Priserne. Noget lignende kan siges med Henblik paa Aldersrenten og Invaliderrenten. Vi har erklæret, at vi kunde ganske vist godt tænke os, hvis det var absolut nødvendigt for Enighedens Skyld, at man tillod en mindre Prisforhøjelse, fordi vi tror, at hvis det lykkedes at naa til en Billiggørelse af Frihandelskornet, vilde dette i Almindelighed komme til at udøve et Tryk paa Prisniveauet herhjemme i nedadgående Retning, og saa vilde det efterhaanden udjævnes. Vi mener samtidig, at man maatte enes om Ordninger, der ikke bevirkede rene Kæmpeudgifter for Staten, og at man maatte sikre sig, at de kunde

blive dækket paa en Maade, som ikke blot væltede Byrderne over paa dem, der i Forvejen ikke har det for godt.

Vi var imidlertid samtidig klar over Betydningen af, at der kunde opnaas Enighed. Vi ved udmærket vel, hvad Følgen kan blive af det, der nu er sket, at et Flertal her gennemfører Prisforhøjelser, som er sagligt uforsvarlige, som er Overbud, hvis der nogen Sinde har været Overbud til. Det vil bevirke ikke alene Prisstigninger med alle de deraf følgende skadelige Virkninger, Prisforhøjelser og Skatteforhøjelser, som den øvrige Del af Befolkningen skal betale, og som, hvordan man end vender eller drejer det, vil komme til at hvile tungest paa de ubemidlede og dem med de faste Lønninger og Indtægter, men det vil ogsaa bevirke, at der kan komme en farlig Bitterhed mellem Landbruget og den øvrige Befolkning og i Særdeleshed mellem Land og By. Noget saadant vil være ulykkeligt, og for at undgaa dette var vi villige til at strække os meget langt. Derfor gik vi til Slut med til efter Konferencer med Socialdemokratiet at give Regeringen og de øvrige Partier et Tilbud, for hvilket der er redgjort i Betænkningen.

Vi foreslaar, at Landbruget for den Del af Produktionen, der afsættes paa Hjemmemarkedet, skulde have Gennemsnittet af Eksportpriserne, saaledes at der altsaa ikke blev Tale om noget Tilskud til Eksportpriserne, men kun Tilskud til at holde Hjemmemarkedets Priser nede under Eksportpriserne, og vi mener, vi strakte os meget vidt, da vi til Trods for, at den reelle, nøgne, gennemsnitlige Eksportpris for Smørret kun er 4 Kr. 46 Øre, dog gik med til, at man maatte udbetale 4 Kr. 60 Øre pr. kg, idet vi var klar over, at denne Difference kunde dækkes bl. a. ved Hjælp af Millionerne i Smørpuljen. Vi gik med paa dette, og under Forudsætning af, at Enighed i øvrigt kunde opnaas, gik vi med paa, at Ægordningen gennemførtes som af Regeringen foreslaaet, til Trods for at vi, som jeg sagde ved første Behandling, anser de Beregninger, man lægger til Grund for den, for at være mildest talt besynderlige. Det er jo klart, at nu, hvor Forudsætningerne er bristet, er Forudsætningerne for vor Tilslutning til Ægordningens Gennemførelse ogsaa bristet. Vi tilbød at gaa med paa en